הבא על יבמתו פרק ששי יבמות סה.

קובעת לה וסת. לסמוך עליה להיות דייר שעתה דתנן (נדה דף כ.) כל אשה שיש לה וסת דייר שעתה ולא מעמתאינן לה למפרע מעת לעת ועוד דאם קובעת לה וסת והגיע זמן וסתה ולא נדקה טמאה לאורת בזמנו כו׳ [ב]: **ואינה מעכרת מן הוסת.** אפילו נעקרה פעמים שנדקה כב׳ וסתות ולא רואה ושינתה ראייתה ליום אחר ב׳ פעמים אפילו הכי מחזקינן וסתה לכשיגיע ואם לא נדקה טמאה לאורת בזמנו כו׳: **אדעתא דהכי לא גרשיך.** אילו הייתי יודע שאת בת בנים לא גרשתיך ונמצא גט בטל למפרע: **מתקיף לה רב פפא.** ואי מצי בעלה לבטולי גט בהכי כי שתק מאי הוי אמן מי שתקינן הא ואלו אדעתא דהכי לא גרשה אלא למי שיש לו בנים נישאת למי שאין לו בנים תצא בלא כתובה איבעיא להו נישאת לשלישי ולא היו לה בנים מהו דליתבעוה הגך קמאי מי מצו אמרי לה איגלאי מילתא דאת הוא דגרמת או דלמא מצית אמרה להו השתא הוא דבחשי [ג]מסתברא מצית אמרה להו השתא הוא דבחשי איבעיא להו נישאת לרביעי והיו לה בנים מהו דתיתבעיה לשלישי אמרינן לה שתיקותיך יפה מדיבוריך דמצי אמר לה אנא אדעתא דהכי לא גרשתיך מתקיף לה רב פפא אי איהי שתקא אנן מי שתקינן נמצא גט בטל ובניה ממזרין [ד]אלא אמרינן השתא הוא דבריתא: [ה]הוא אמר מינה והיא אמרה מיניה אמר רבי אמי דברים שבינו לבינה נאמנת וטעמא מאי [ו]היא קיימא לה ביורה כחץ הוא לא קים ליה ביורה כחץ [ז]אמר איהו איזיל אינסיב איתתא ואיבדוק נפשאי אמר רבי אמי אף בזו יוציא ויתן כתובה שאני אומר כל הנושא אשה על אשתו יוציא ויתן כתובה רבא אמר [ח]נושא אדם כמה נשים על אשתו והוא דאית ליה למיזיינינהו הוא

לא מחזקינן לה בעקרה עד דאיתחזק בתלת זימני וא״ת מן השלישי נמי לא תפסיד כתובה דתימה היא השתא דכתחשי הוא דכחשי לרשאון ולשני י״ל דטענה דהשתא הוא דכחשי לא מהני להוציא אלא לענין שלא תחזיר מה שנגבתה מראשון ומשני אבל קשה דאי בשהה עמה ר׳ שנים היכי קאמר בסמוך נגי נישאת לרביעי והיו לה בנים אי אדעתא דהכי לא גרשתיך והא אע״ג שהיא בת בנים על כרחו הוא צריך לגרשה כיון דלא זכה ליבנות ממנה לכך נראה לר״י דלאלתר תצא שלא בכתובה ולא משום קנס דקנסוה כמו בשניות לפי שנישאת לאיסור מדקבעי בסמוך נישאת לרביעי והיו לה בנים מהו דתיתבעיה לשלישי ואי קנס הוא היכי מיתבעי לשלישי אלא נראה לר״י דבשלא הכיר בה אחיי ותצא שלא בכתובה משום דהוי מקח טעות ומ״מ כשיש לה בנים מן הרביעי אחרת ותובעת לשלישי דאיגלאי מילתא דלאו מקח טעות הוא וכן מצא ר״י בהלכות דרב יהודאי גאון דבלא הכיר בה אחיי אבל הכיר בה יש לה כתובה והא דקתני בתוספתא נישאת למי שאין לו בנים תצא שלא בכתובה מפני שנשואיה נישואי טעות נראה שהסופרים טעו וכתבו טעות שלא שייך כאן לשון טעות כלל: **אי** איהי שתקא אנן מי שתקינן. וא״ת דתנן בהשולה (גיטין מו: ושם) המוליא משאם משום אילונית רבי יהודה אומר לא יחזיר כי׳ נשאת לאחר והיו לה בנים והיא תובעת כתובתה א״כ יהודה אומר לה שתיקותיך יפה מדבוריך והשתא תקשה התם מי היא שתקה אנן מי שתקינן וי״ל דהתם כיון דתקינן לרבי יהודה דלא יחזיר ליכא למימר לקלקולא ורבנן אע״ג דיחזיר לא מייתינן התם לקלקולא כיון דלא (ו) תשיב לבדוק יפה בסימני אילונית גמר בדעתו לגרש בכל ענין ולהכי שתקינן וכי תובעת כתובתה מצי אמר לה אדעתא למיתב כתובה לא גירשתיך אבל הכא דליכא תקנה דלא יחזיר פריך שפיר היכי שתקינן ואפי׳ רבנן דלא מייתי התם לקלקולא היינו דוקא בספק אילונית דכיון דלא תשיב לבדוק יפה גמר לגרש בכל ענין אבל הכא אין בידו לבדוק ומוכיח הדבר שמשום בנים מוליאה שכבר נישאת לשנים ולא היו לה בנים איכא קילקולא ולהכי פריך לכ״ע אבן מי שתקינן ואתי נמי שפיר הא דמשמע בהשולה דלא מצי מקלקל לה אלא כשאמר לה משום שם רע ונדר ואילונית אני מוליאך והכא אע״ג דלא אמר לה משום עקרות אני מוליאך מצי מקלקל לה כדפי׳ ומשני דהכא לא שייך קילקולא דאמרינן השתא הוא דבריתא ובשעה שגירשה לא היתה ראויה אבל בשם רע ונדר ואילונית איכא קלקולא כשנתגלה לבסוף שהשם רע היה שקר ולא היתה אילונית גם מתחלה דאם היתה לא הוה בריאה לעולם ונדר נמי כיון שיכול לכפר כאילו לא היה נדר ואם תאמר דבפ״ק דנדה (דף יג: ושם) אמר גבי אשה שאין לה וסת לא יחזיר אפי׳ הדר ואיתקן משום קלקולא והשתא הא אין יכול לקלקלה דאמר השתא הוא דבריתא כדאמרי׳ הכא ואח״ר דלא דמי דקלקול בנים אין רפואה מועלת כ״כ ולכך בשעה שגירשה לא היתה בת בנים דלא שכיח (ב) שתרפא לגמרי מגרש לה אבל קלקול דוסת שכיח להתרפאות ולא גמר ומגרש דיאמר אילו הייתי יודע שסת מועיל לה לא הייתי מגרשה וה״ר שלמה מדריש״ם מירן דהתם יש לחוש שתקבע וסת כמו שהתחילה לקבוע סמוך לגירושין דליכא למימר השתא הוא דבריתא דהא איגלאי מילתא למפרע דבעוד שהיתה תחתיו איבריתא: **שבינו** לבינה היא נאמנת. תימה דבמאי איירי דאי בשהתה עשר שנים עמו למה לי טעמא דאין יורה כחץ אפילו יורה כחץ נמי יוציא ויתן כתובה לפי שלא זכה ליבנות ממנה ואי לא שהה עשרה אתנה בתחר כמשנה אחרונה דסוף נדרים (דף 5:) דתנן בראשונה היו אומרים ג׳ נשים יולאות וטוטלות כתובה השמים ביני לביגן פי׳ גלוי לשמים שאין יורה כחץ דהכי משמע התם בגמרא כו׳ חזרו לומר שלא תהא אשה נוטלת עיניה בחבר ומקלקלת על בעלה אלא השמים ביני לביגן יעשו דרך בקשה יבקשו שניהם רחמים או כמו אפר״ח שיעשו סעודה ויתפייסו וכ״ת דהתם כתיבה בהה מחמת טענה והכא בבהה ממחמת טענה מ״מ ניחוש שמא נתנה עיניה בחבר ועוד דהתם אם אין בהה מחמת טענה מאי נפקא לה מיניה וכמשנה ראשונה למה אמרו יוציא ויתן כתובה והכיא דסוף שמעתין דכופין בבהה מחמת טענה ולא חייש שמא עיניה נתנה בחבר איכא לאוקמא אי בשהתה עקור אי בשהתה עמו ר׳ שנים ויש לו בנים מאשה אחרת דאי לאו דבהה מחמת טענה לא היו כופין ומשום ביטול פריה ורביה כיון דיש לו בנים והך דהכא ליכא לאוקמה בשהה ר׳ שנים ויש לו בנים ובהה מחמת טענה דא״כ אפי׳ יורה כחץ נמי כופין כיון דלא זכה ליבנות ממנה ומיהו י״ל קלת דכיון דיש לו בנים אין לתלות [ט]בהאונס שלו אלא אין לן למימר דאדרבה איכי היא דלא זכה דאמר לעיל ולכך נריכה טעם דיורה כחץ ואע״פ שיש לו בנים מאשה אחרת שמא אח״כ נתקלקל ויש להאמינה דמוכח מילתא דשהה ר׳ שנים ולא אמרה מיד משום דעד ר׳ שנים לא הייני מוכשין לדבריה דהוה תלינן בעיניה נתנה בחבר א״נ איכא לאוקמה בדלא שהה עמה ר׳ שנים ובבהה מחמת טענה דכיון שיש לה טענה מעליא לא רלו להפסידה ואוקמוה אדין משנה ראשונה דלא חשו לעיניה נתנה בחבר והיא דנדרים בהיה בהה מחמת טענה ומ״מ למשנה ראשונה יוציא ויתן כתובה משום דשמא אין לה בנאתה משמים כ״כ כשאין יורה כחץ או שטוענת שרוצה שיהא לה זכר דמי שאין לו בנים משוב כמת והכ״ר יאמק כן רבינו מאיר פירש דהכא אנשים בלשיני קאי דאמרו תצא בלא כתובה וקמ״ל דאי אמרה דאין יורה כחץ דנאמנת ולא תפסיד כתובתה ממנו דחזיא ליה כיון דאין ראוי לבנים וקשה לר״י דמתוך הלשון משמע דהוא אמר מינה והיא אמרה מיניה דמחמת שהיו יחד הרבה ולא הולידו מחמת כן בחיים לב״ד ועוד ק״ק דלמה אין לחוש שטוענת בשביל כתובה וה״ר שמואל ב״ר מייס פירש דהכא אחירי כשהתה עם השלישי ר׳ שנים וכדרש״ג דאמר בתלת זימני הוא חזקה דמסקנא דשמעתין דלא אמרי אחר דבריה דבר אחר אלא אמר אמר ר׳ אמי אמר ר׳ אלעזר אמר ר׳ יוחנן אמר ר׳ שמעון בן יוחאי אמר ר׳ אבא אמר ר׳ אבהו אמר ר׳ אלעזר אמר ר׳ חנינא